

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/96/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4211214284
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4211214284.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcov: 1/ Y. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. D. XXX, XXX XX P. D., 2/ N.. P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXXX R. C. J., T., C., S., I zastúpených: JUDr. Ivanou Magdolenovou Joríkovou, advokátkou so sídlom Hrnčirikova 1/B, 958 04 Partizánske, proti žalovaným: 1/ Mesto Komárno so sídlom Nám. Gen. Klapku, 945 01 Komárno, IČO: 00 306 525, zastúpenému advokátskou kanceláriou LŐVY & LŐVY s.r.o., so sídlom Slowackého 56, 821 04 Bratislava, IČO: 47 236 230, 2/ Q. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, XXX XX P., 3/ Z. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, XXX XX X., 4/ W. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. K. D. XX, X., T., 5/ Slovenská republika - Slovenský vodohospodársky podnik, š. p., Radničné nám. 8, 969 01 Banská Štiavnica, IČO: 36 022 047, 6/ Q. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, XXX XX X., zastúpenej advokátskou kanceláriou LŐVY & LŐVY s.r.o., so sídlom Slowackého 56, 821 04 Bratislava, IČO: 47 236 230, 7/ H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XX, XXX XX X., zastúpenému advokátskou kanceláriou LŐVY & LŐVY s.r.o., so sídlom Slowackého 56, 821 04 Bratislava, IČO: 47 236 230, 8/ Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom, so sídlom Búdková 36, 811 04 Bratislava, IČO: 17 335 345, a 9/ T.. P. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX W., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ a žalovaných 1/, 6/, 7/ proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 8C/228/2011-940 zo dňa 08.11.2017 taktó

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovaným 2/,3/,4/,5/,8/,9/ p o t v r d z u j e .

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania vo vzťahu k žalovaným 1/,6/,7/ m e n í tak, že žalovaným 1/,6/,7/ priznáva voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

III. Odvolací súd žalovaným 1/, 6/, 7/ priznáva voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu a žalovaným 2/,3/,4/,5/,8/,9/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcov o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Svoje rozhodnutie odôvodnil najmä s odkazom na ustanovenie § 137 písm. c), d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016 (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) a § 21 ods. 1, 2 zákona č. 265/1949 Sb. o rodinnom práve. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobcovia žiadali určiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vymedzeným podanou žalobou, teda že sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, resp. ich výlučnými vlastníkmi. Žalobu odôvodnili tým, že ich právni predchodcovia K. W., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, a L.

W., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, nadobudli sporné nehnuteľnosti ako prídelcovia v r. 1948 titulom Výmeru o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX-XX zo dňa 18.05.1948 po bývalom vlastníkovi C. G. a U., a to na základe prídelového plánu nehnuteľností v k. ú. B. U. o celkovej výmere XX.XXXX ha, ktoré boli v prídelovom pláne označené pod X. XX, špecifikované ako vložka č. XXX, XXX parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX/X roľa vo výmere X.XXXX ha, vložka č. XXX parc. č. XXXX, XXXX/X roľa vo výmere X.XXXX ha, vložka č. XXX parc. č. XXXX/X roľa vo výmere X.XXXX ha, vložka č. XXX, XXX parc. č. XXXX, XXXX/X, XXXX roľa vo výmere X.XXXX ha, vložka č. XXX, XXX parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X stavebný pozemok vo výmere X,XXXX ha a 1/32-ina zo spoločného majetku vo výmere X.XXXX ha - podľa prílohy k výmeru.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobcovia sa určenia vlastníctva domáhali titulom právneho nástupníctva po pôvodných prídelcoch. Poukázali na to, že žalobca 1/ je podľa osvedčenia o dedičstve 6D/835/92-11, Dnot 81/96, zo dňa 9.5.1996 podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B. U. zapísaných vo vložke č. XXX, XXX ako parc. č. XXXX, XXXX/X, XXXX - roľa vo výmere X.XXXX ha v 1-ici a vo vložke č. XXX, XXX parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X - stavebný pozemok vo výmere X,XXXX ha v 1-ici, ďalej na základe osvedčenia o dedičstve č. 1D/18/94, Dnot 732/94, zo dňa 19.2.1999 podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B. U., zapísaných vo vložke č. XXX, XXX parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X - stavebný pozemok vo výmere X,XXXX ha v 1/2, vo vložke č. XXX parc. č. XXXX, XXXX/X - roľa vo výmere X.XXXX ha v 1/2, vložka č. XXX, XXX parc. č. XXXX, XXXX/X, XXXX - roľa vo výmere X.XXXX ha v 1-ici. Ďalej uvádzali, že žalobca 2/ je podľa osvedčenia o dedičstve 6D/835/92-11, Dnot 81/96, zo dňa 9.5.1996 podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B. U. zapísaných vo vložke č. XXX parc. č. XXXX, XXXX/X roľa o výmere XXXXX m² v 1-ici, a 1/32-ina zo spoločného majetku o výmere XXXXX m² v 1-ici, a podľa osvedčenia o dedičstve č. 1D/18/94, Dnot 732/94 zo dňa 19.2.1999 podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B. U. zapísaných vo vložke č. XXX, XXX parc. č. XXXX/X - orná pôda, parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX/X spolu o výmere X ha XXXX m² v 1-ici, ktoré všetky boli podľa KN neidentické, a preto sa stali dedičmi týchto nehnuteľností. Reálny výkon svojho vlastníckeho práva však uskutočňovať nemohli, lebo pozemky získal aj Mestský úrad Komárno delimitáciou podľa zákona č. 138/1991 Z. z. Výmer o vlastníctve pôdy považujú za základnú právnu listinu na prevod vlastníctva spolu s následnými dedičskými rozhodnutiami v nadväznosti na grafickú časť prídelového plánu, ktorá podľa nich označuje identitu pridelených parciel. Nehnuteľnosti však majú dvojité vlastníctvo, lebo právny nárok si odvodzujú aj žalovaní. Výmer po formálnej ako aj obsahovej stránke pritom spĺňa všetky zákonné podmienky a náležitosti, táto listina je perfektná a vkladu schopná. Naliehavý právny záujem na určení preukazovali tým, že ich vlastnícke právo je predmetom konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim v k. ú. B. U. (ďalej len „ROEP“).

3. Žalovaný 1/, Mesto Komárno, žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcov, lebo sporné nehnuteľnosti dedila aj H. V., rod. W., a táto ako žalobkyňa uvedená nie je; ona síce dedičstvo odmietla, ale na jej miesto nastúpil syn I. V.. Navyše sa žaloba netýka všetkých nehnuteľností uvedených vo výmere. Podľa neho došlo k zrušeniu prídelu, pretože právni predchodcovia žalobcov prídel nezhodnotili a odovzdali ho v stave, v akom ho prevzali. Ak došlo k dobrovoľnému odovzdaniu pôdy, nebolo potrebné o tom vydávať rozhodnutie. Geometrický plán predložený žalobcami nepreukazuje vlastníctvo pôdy evidovanej vo výmere a tým je spochybnená identita nehnuteľností. Žalovaný 1/ sporné nehnuteľnosti nadobudol delimitáciou podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí (ďalej aj „zákon o majetku obcí“); platný delimitačný protokol bol vydaný dňa 27.7.1991 a nehnuteľnosti užíva dobromyseľne, nepretržite, a teda nehnuteľnosti boli aj vydržané. Uvádzal, že na základe zápisnice zo dňa 26.11.1950 sa prídelci vzdali pridelenej pôdy a novým nadobúdateľom sa stal štát. Zákon rozlišuje medzi prechodom a prevodom práva v zmysle § 14 ods. 2 zákona o majetku obcí a v danom prípade nadobúdacím titulom bol prechod práva.

4. Žalovaní 2/,3/,4/,6/,7/,9/ tiež žiadali žalobu zamietnuť. Uviedli, že sú príbuzní C. G. a ohľadom ich vlastníctva poukázali na schválené dohody o vydaní nehnuteľností vydaných Pozemkovým úradom W. zo dňa 18.01.1993 č. 18/2650/92-R/93-A-197. Ich právni predchodcovia na tomto hospodárstve pracovali a budovali ho a oni sa cítia byť vlastníkmi nehnuteľností. V r. 1946 na základe nariadenia č. 104/1945 Sb. zobrali ich starým rodičom celé hospodárstvo a v r. 1993 v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. rodina G. právoplatne získala rozhodnutím Pozemkového úradu v Komárne časť svojich pozemkov späť. Pôvodne žalovaná 2/ H. S., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, bola dcéra X. G., a jej dedičmi sa stali - žalované 2/ a 4/, a teda pôvodní vlastníci boli ich starými rodičmi. Žalovaný 5/ uviedol,

že predmetné pozemky sú zastavané stavbou z rokov '60 až '70, kedy sa pozemky kupovali, prípadne vyvlastňovali. Na nich je postavená inžinierska stavba - prístav, plavebný kanál a komora, priehrada a iná ochranná hrádza, závlahová a melioračná sústava a jej súčasti, čo vyplýva aj z LV č. XXX. L. J., podnik pre správu tokov, rozhodnutím z 19.04.1966 a 16.05.1966 tam realizoval stavbu, vybudovanú vo verejnom záujme, a preto boli pozemky vyvlastňované; keďže sa tieto pozemky nenachádzali vo vyvlastňovacom súpise, museli byť vo vlastníctve štátu, o čom svedčí aj titul nadobudnutia k pozemkom v X.. P.S..X- K. XXX/XXXX na LV č. XXX, a teda štát je vlastníkom od roku 1934. Dňa 18.11.1977 bola podaná žiadosť o zápis do evidencie nehnuteľností Vodohospodárskou výstavbou a na základe Hospodárskej zmluvy o prevode správy majetku došlo k zmene správy sporných pozemkov z odovzdávajúcej organizácie - Okresný národný výbor Komárno - na preberajúcu organizáciu - L. J. ako právneho predchodcu žalovaného, ktorý pozemky spravoval v dobrej viere od r. 1977, kedy bol štát evidovaný ako vlastníak a právni predchodcovia žalobcov sa nedomáhali svojho vlastníckeho práva. Boli splnené aj podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním v zmysle § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 a § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka.

5. Rovnako žiadal žalobu zamietnuť aj žalovaný 8/, pretože vlastnícke právo k EKN parc. č. XXXX/X pre k.ú. B. U. nadobudol vydržaním a právnym titulom je zápis na LV č. XXXX pod položkou X/XX, podľa ktorého predmetná parcela je vo vlastníctve SR - v správe SPF. Nemal pritom žiadnu pochybnosť o tom, že mu parcela vlastnícky patrí, a vôbec nemohol vedieť, že na časť jej výmery (CKN parc. č. XXXX/XX) bola v minulosti vydaná prídellová listina právnym predchodcom žalobcov. Poukázal na nájomnú zmluvu s nájomcom PD Z. B. C. zo dňa 14.4.2005, vrátane dodatku č. 4 z 13.2.2009, z prílohy ktorého vyplýva, že SPF prenajímal pôdu vo vlastníctve štátu vo výmere XXX.XXX m², začlenenú do CKN parc. č. XXXX/X k. ú. B. U.. Z pripojenej internej identifikácie EKN parc. č. XXXX/X do CKN stavu vyplýva, že táto je celá (identická) v CKN parcele č. XXXX/X, z čoho možno vyvodiť, že EKN parc. č. XXXX/X bola a je predmetom nájomnej zmluvy. Vydržacia lehota mu uplynula už v r. 2006, t.j. po 10 rokoch od vykonania zápisu EKN parc. č. XXXX/X na LV č. XXXX, a tak podanie určovacej žaloby nemá na vznik jeho vlastníckeho práva vydržaním k EKN parc. č. XXXX/X (resp. k jej časti dotknutej prídellovou listinou t.j. CKN parc. č. XXXX/XX) žiadny právny význam.

6. Súd prvej inštancie poukázal na to, že o žalobe pôvodne rozhodol zamietajúcim rozsudkom zo dňa 29.10.2014, avšak na odvolanie žalobcov odvolací súd uznesením č. 7Co/232/2015-690 z 31.5.2016 tento rozsudok zrušil a vrátil na ďalšie konanie s tým, že žalobcovia na oddelenie výmerom pridelených parciel predložili geometrické plány a domáhajú sa určenia len tých nehnuteľností, ktoré majú zodpovedať prideleným nehnuteľnostiam, a to tak, že: a) žalobca 2/ N.. P. W. sa domáha vlastníctva v podiele 1-ice k novovytvoreným parcelám: č. XXXX/XX-orná pôda o výmere XXXX m², č. XXXX/XX - orná pôda o výmere XXXX m², parc.č.XXXX/XX- orná pôda o výmere XXXX m², č. XXXX/XX - orná pôda o výmere XXXX m², č. XXX/XX - ostatné plochy o výmere XXX m², b) žalobca 1/ Y. W. a žalobca 2/ N.. P. W. sa domáhajú vlastníctva v podiele 1-ice k novovytvoreným parcelám: č. XXXX/XX - orná pôda o výmere XXXX m², č. XXXX/XX - orná pôda o výmere XXXX m², a c) žalobca 1/ Y. W. sa domáha vlastníctva v celosti k novovytvoreným parcelám: č. XXXX/XX (správne podľa GP XXXX/XX) - orná pôda o výmere XXX m² a parc. č. XXXX/XX (správne podľa GP XXXX/XX) - zast. plocha o výmere XXXX m². Zároveň odvolací súd uviedol, že na strane žalobcov nemožno hovoriť o nerozlučnom spoločenstve a ani o jeho nedostatku. Výmer o vlastníctve pôdy je listina spôsobilá založiť vlastnícke právo osobám, v prospech ktorých bol vydaný, za predpokladu, že tento výmer nebol zákonným spôsobom zrušený, resp. že nedošlo iným zákonným spôsobom k zániku vlastníckeho práva pridelcov.

7. Následne súd prvej inštancie vykonal dokazovanie a o žalobe nanovo rozhodol už za účinnosti Civilného sporového poriadku. Opätovne konštatoval, že Poverenictvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave (ďalej aj „PPPR“) vydalo dňa 18.05.1948 Výmer o vlastníctve pôdy podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urychlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, a pridelil pôdu W. K. a manž. L., rod. R., v k. ú. B. U., okres W., pod č. XXXX/XX-XX po býv. vlastníkovi G. C. a U.. Predmetom výmeru boli pôdohospodárske nehnuteľnosti v k. ú. B. U. vo výmere XX.XXXX ha, ktoré boli v prídellovom pláne označené takto: X...XX. I.) č. vl. XXX,XXX, č. parc. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X,XXXX, XXXX/X roľa vo výmere X.XXXX ha, II.) č. vl.XXX, parc.č.XXXX,XXXX/X roľa vo výmere X.XXXX ha, III.) č.vl.XXX (X?), č. parc. XXXX/X, roľa vo výmere X.XXXX ha, IV.) č. vl. XXX,XXX č. parc. XXXX,XXXX/X, XXXX, roľa vo výmere X.XXXX ha, V.) č. vl. XXX, XXX, č. parc. XXXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, stav. pozemok, vo výmere X,XXXX ha a 1/32 zo spoločného

majetku vo výmere X.XXXX ha - podľa prílohy. Podľa čl. II výmeru konečná platná prídellová cena ako aj pozemkovoknižné označenie a presná výmera mala byť určená v prídellovej listine, ktorú malo vydať PPPR. Návrh prídellového plánu č. XXXX/XX-XX zo dňa 10.05.1948 bol vyhotovený Miestnou roľníckou komisiou B. U..

8. Súd prvej inštancie zistil, že dňa 26.11.1950 bola vyhotovená zápisnica (v spise na čl. 253), ktorú spísali KNV pôdohospodársky referát, ONV pôdohospodársky referát, za JRD, a z nej vyplýva, že kolonisti - prídeltci v počte 28 rodín sa zriekli pôdy, t.j. prídeltu a odchádzajú do uhoľných baní v B. pracovať. Zároveň sa kolonisti zaviazali, že stanovený užívací poplatok pôdohospodárskeho majetku vyplatia na účet SPF za každý hospodársky rok. Uvedeným dňom JRD v B. U. preberá celý pôdohospodársky majetok býv. vlastníkov P. G. a U., a to tú časť, ktorú mali zrieknuvší sa prídeltci podľa návrhu prídellového a grafického plánu pridelenú. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcov odovzdali inventár dňa 17.10.1950, kedy vstúpil do družstva a po mesiaci vystúpil, t.j. 17.11.1950 (v spise na čl. 384), len potvrdzuje skutočnosti uvedené v uvedenej zápisnici z 26.11.1950. Listom Družstva proti zátopám a vnútorným vodám na J.N. C. z 19.11.1950 (v spise na čl. 382) bolo právnym predchodcom žalobcov oznámené, že ich príspevky za prídelenú pôdu na r. 1946 - 1950 činia spolu 6.991,80 Kčs istiny a 1.263,60 Kčs a tieto majú pripojeným šekom zapraviť. Z oznámenia - potvrdenia Okresnej Sociálnej poisťovne zo dňa 20.11.1950 (v spise na čl. 256) pre Pracovnú skupinu pre pozemkovú reformu PPPR vyplýva, že dole uvedení, ktorí t.č. odchádzajú do uhoľnej bani v B. na trvalo do práce, dlhujú predpísané poisťné - K. W. 11.519 Kčs. Z konečného prídellového plánu (v spise na čl. 494) z 13.09.1957 vyplýva, že všetky pôvodné prídely prídeltcov z majetku G., až na P. T., Y. T., Y. V. H. U. s manželkami (v spise na čl. 499 - 501) boli pridelené Čsl. štátu v správe ONV a táto skutočnosť bola konštatovaná aj Stanoviskom Okresného úradu Komárno zo dňa 19.1.2000 pre Ministerstvo pôdohospodárstva SR.

9. Súd prvej inštancie právne nástupníctvo žalobcov po pôvodných prídeltcoch konštatoval v bode 13. odôvodnenia svojho rozsudku tak, že: 1/ nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. B. U. zapísaných vo vložke č. XXX, XXX parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX,XXXXX/X orná pôda vo výmere X ha XXXX m² v 1-ici, neidentické, nadobudnuté podľa výmeru XXXX/XX-XX, nadobudol N.. P. W. (žalobca 2/), 2/ nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. B. U. zapísaných vo vl. č. XXX, XXX parc. č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X,XXXXX/X orná pôda o výmere XXXX m² v 1-ici, vo vložke č. XXX,XXX parc. č. XXXX, XXXX/X, XXXX orná pôda XXXXX m² v 1-ici, neidentické, vo vl. č. XXX parc. č. XXXX orná pôda, parc. č. XXXX/X orná pôda, spolu vo výmere XXXX m², neidentické, nadobudnuté podľa výmeru XXXX/XX-XX, nadobudol Y. W. (žalobca 1/), a 3/ nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. B. U. zapísaných vo vložke č. XXX parc. č. XXXX/X orná pôda o výmere X ha XXXX m², neidentické, nadobudnuté podľa výmeru XXXX/XX-XX a 1/32-ina zo spoločného majetku vo výmere X ha XXXX m², všetko v 1-ici, nadobudnuté podľa výmeru XXXX/XX-XX nadobudol I. V.. Žalobcovia predložili doklad označený ako rekonštrukcia grafickej časti prídellového plánu č. XXXX/XX-XX zo dňa 2.12.1999 (v spise na čl. 1. 757) vypracovaného N.. H. V. na objednávku Združenia vlastníkov pôdy U. L.. Dňa 20.02.2017 bolo H.. V. podané osobne svedectvo s predložením dokladov a ten uviedol, že osadníci si u neho objednali geometrický plán na celú lokalitu. V archívoch sa mapová časť konečného prídellového plánu nenašla, a preto na rekonštrukciu rozdelenia pozemkov použil leteckú meračskú snímku č. XXXX/XX z roku 1949. Rekonštrukcia bola urobená podľa stavu pozemkovej knihy z času prídelenia pozemkov, kde je uvedené, že tieto pozemky boli konfiškované na pozemkovú reformu. Zistený aktuálny stav bol však v rozpore s prídellovým stavom, lebo časť pozemkov bola v reštitučnom konaní vrátená dedičom pôvodných vlastníkov, časť bola prevedená na Mesto Komárno, na niektorých boli postavené hospodárske budovy JRD Z. B. C. a k zmenám došlo aj pri hrádzi rieky Dunaj. Tým bola možnosť riešenia vlastníctva pre osadníkov geometrickým plánom už vylúčená. Súd poukázal aj na rozsudok vydaný v inom konaní Okresného súdu Komárno, sp. zn. 12C/194/2006.

10. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že rozhodnutím Pozemkového úradu W.. 18/2650/92-R/93-A z 18.1.1993 bola schválená dohoda o vydaní nehnuteľností z 9.11.1992 oprávneným: Q. G., H. S. a Z. I. (neskôr P.) zo strany povinnej osoby, ktorým bol Štátny majetok, š. p. Komárno, a ktorý vydal nehnuteľnosti z PKV č. XXX, časť z parc. č. XXXX/X vo výmere XXX XXX m² a časť z parc. č. XXXX/X vo výmere XX XXX m². Rozhodnutím č. 171/2714/92-R/93-s-939 zo dňa 16.7.1993 bola schválená dohoda o vydaní nehnuteľností z 31.5.1993 oprávnenej Z. U., rod. G., zo strany povinných osôb, ktorými boli Štátny majetok, š. p. Komárno a Mesto Komárno, a ktorí vydali nehnuteľnosti z PKV č. XXX parc. č. XXXX, PKV č. XXX, parc. č. XXXX/X a PKV č. XXX parc. č. XXXX/X. Podľa osvedčenia o dedičstve č. D794/01-55 zo 7.6.2002 po nej tieto nehnuteľnosti nadobudli Q. U. a H. U. v podiele po 1-ici, a to

na LV č. XXXX k.ú. B. U. parc. č. XXXX/X vo výmere XXXXX m² orná pôda. Podľa osvedčenia o dedičstve 1D 18/94 z 19.02.1999 po neb. L. W. nadobudli žalobcovia nehnuteľnosti v k. ú. B. U. podľa KN neidentické, v 1-ici. Podľa osvedčenia o dedičstve 6D 835/92-11 z 9.5.1996 po neb. K. W. dedičia uzavreli dohodu ohľadne nehnuteľností v k. ú. B. U.: poľnohospodárka pôda v užívaní právnických osôb, podľa KN neidentická. Podľa rozhodnutia býv. Štátneho notárstva č. D1039/87-11 z 28.09.1987 po neb. P. X., rod. L., parc.č. XXXX/X v k. ú. B. U. na LV č. XXX nadobudol T. P. X.. Podľa osvedčenia o dedičstve č. 12D/76/2012 z 19.9.2012 po poručiťke H. S. nadobudli do vlastníctva nehnuteľnosti v k.ú. B. U. na LV č. XXXX parc. č. XXX/XX - orná pôda vo výmere XX XXXmX, parc. č. XXXX/X v podiele 1/3 a na LV č. XXXX parc.č. XXXX/X - orná pôda o výmere XXXXXmX, Q. J. a W. U.. Podľa čestného prehlásenia zo 14.9.1992 Q. G., vdova po neb. P. G., prehlásila, že jej manžel bol bezúhonný a nikdy nebol trestaný. Podľa osvedčenia č. XXXX/XXXX-N.. je aj R. G. národne, štátne a ľudovodemokraticky spoľahlivý.

11. Mesto Komárno, žalovaný 1/, svoje vlastnícke právo zdôvodnil s odkazom na zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí právnym titulom delimitácie, na dôkaz čoho doložil Delimitačný protokol zo dňa 27.07.1991, pričom vlastníkom sa cíti byť aj v dôsledku vydržania. Žalovaný 5/, SR - Slovenský vodohospodársky podnik, doložil, že dňa 18.11.1977 bola podaná žiadosť o zápis do evidencie nehnuteľností Vodohospodárskou výstavbou a na základe Hospodárskej zmluvy o prevode správy majetku, ktorou došlo k zmene správy pozemkov z odovzdávajúcej organizácie - ONV Komárno - na preberajúcu organizáciu - Povodie Dunaja ako právneho predchodcu žalovaného 5/, ktorý spravoval predmetné pozemky v dobrej viere od roku 1977. Štát bol teda evidovaný ako vlastníč sporných pozemkov. Podľa hospodárskej zmluvy č. 14 076-303-1976 boli odovzdané L. J. ku dňu 1.2.1977 nehnuteľnosti v k. ú. B. U. vl. č. XXX parc. č. XXXX - jarok, vl. č. XXX parc. č. XXXX/X - pas., vl. č. XXX parc. č. XXXX/X - roľa, parc. č. XXXX/X - pas., parc. č. XXXX/X - roľa, parc. č. XXXX/X - pas., parc. č. XXXX- cesta. Podľa rozhodnutia ONV, odboru výstavby zn. Výst. XXX/XX-Ku boli v prospech štátu - L. J. - vyvlastnené nehnuteľnosti v k. ú. B. U.. Súd konštatoval, že žalobcovia sa v pripojenom zozname nenachádzali, a teda pozemky v tom čase museli byť vo vlastníctve štátu. Dňa 18.12.1977 bola podaná žiadosť o zápis nehnuteľností v k. ú. B. U., o. i. aj parc. č. XXX/X,X pre Čsl. štát - L. J., podnik pre správu tokov, kde pod bodom 5. a 6. je uvedená aj hospodárska zmluva č. 14 076-303-1976. Tu sa uvádza, že nehnuteľnosti, ktoré sú uvedené v pozemkovej knihe na Družstvo proti zátopám a vnútorným vodám na J.N. C. nie je potrebný prevod správy. Žalovaný 8/, SR - SPF, odvodzuje svoje vlastnícke právo k EKN parc. č. XXXX/X vedenej na LV č. XXXX vydržaním, zapísané pod pol. č. X/XX pod por. č. XX, pričom s touto nehnuteľnosťou nakladal ako so svojou a prenajímaj ju minimálne od roku 2003 PD Z. B. C..

12. Súd prvej inštancie na základe uvedeného skúmal, či žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení. V tomto smere uviedol, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení je preukázaný v prípade, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce vlastnícke právo zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutý stav súladu medzi právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností. Keďže výmer o vlastníctve pôdy sa v súčasnosti nedá zapísať do katastra nehnuteľností, žalobcovia nemajú inú možnosť sa domôcť zápisu do katastra nehnuteľností, ako prostredníctvom rozhodnutia o určovacej žalobe, a preto majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení; rozhodnutie súdu je podkladom pre uskutočnenie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností. Uvedená skutočnosť však sama osebe nie je dostačujúca na úspešnosť žaloby na určovanie vlastníckeho práva. V tomto konaní predložené geometrické plány boli z roku 2009 a 2011, avšak z odpovedí Okresného úradu Komárno, katastrálny odbor, z 13.2.2014 prebiehalo v k.ú. B. U. od roku 2007 spracovanie registra obnovenej evidencie pozemkov (ROEP) a ukončenie sa predpokladalo dňa 31.05.2014.

13. Súd prvej inštancie ustálil, že výmer a prídelová listina ako verejné listiny boli a aj sú ako vkladu schopné listiny dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam. Žalobcovia svoje vlastnícke právo opierali o Výmer o vlastníctve pôdy vydaný PPPR pod č. XXXX/XX-XX podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa zo dňa 18.05.1948, v prospech K. W. a manželky L. W., rod. R., v k. ú. B. U.. Vyššie označeným výmerom o vlastníctve pôdy žalobcovia preukázali, že ich právni predchodcovia sporné nehnuteľnosti nadobudli do vlastníctva a dedičskými rozhodnutiami po prídelcoch preukázali svoju aktívnu legitimáciu v spore. V konaní predložili listiny svedčiace o tom, že si vlastnícke právo uplatňovali aj prostredníctvom reštitučných zákonov, avšak neúspešne. V dôsledku toho, že na základe výmeru nedošlo k zápisu ich vlastníckeho práva, vytvorilo sa dvojité vlastníctvo, pretože aj žalovaní sa cítia byť legitímnymi vlastníckmi

sporných nehnuteľností. V súlade s Ústavou SR má každý, kto vlastní majetok, zaručené, že jeho vlastníctvo bude mať rovnakú právnu ochranu ako vlastníctvo iných vlastníkov. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa vlastníčkovi poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, nemožno obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu. Občiansky zákonník neupravuje spôsoby zániku vlastníckeho práva predpokladá však viaceré právne skutočnosti spôsobujúce zánik vlastníckeho práva. Ide najmä o právne skutočnosti, ktorých právnym následkom je zánik vlastníckeho práva k určitej veci u jedného subjektu a zároveň vznik vlastníckeho práva u druhého subjektu. Ak je zánik vlastníckeho práva jedného subjektu spojený s nadobudnutím vlastníckeho práva k tej istej veci iným subjektom, ide o relatívny zánik vlastníckeho práva. K zániku vlastníckeho práva dôjde aj tak, že vlastnícke právo k tej istej veci nenadobudne nikto, pretože zanikne vec sama, a vtedy ide o absolútny zánik vlastníckeho práva. Právnym úkonom, ktorým zaniká vlastnícke právo, je tiež opustenie (derelikcia) veci; vtedy ide o vzdanie sa vlastníckeho práva k veci, čo vyplýva z dispozíčného oprávnenia vlastníka.

14. Súd ďalej v odôvodnení rozsudku uviedol, že dňa 26.11.1950 bola spísaná zápisnica, ktorej predmetom bolo vzdanie sa prídelu z majetku v k. ú. B. U. bývalého vlastníka P. G. a U.. kolonistami - prídelcami, ktorí sa zriekli pôdy a zároveň odovzdali pôvodiny výmerov o vlastníctve pôdy so záväzkom, že stanovený užívateľský poplatok pôdohospodárskeho majetku vyplatia na účet SPF. Podľa konečného prídelového plánu zo dňa 13.09.1957 po bývalých vlastníkoch G. C., R., N. figuruje ako meno a adresa prídelcu pod por. č. 1 - 33 Čsl. štát v správe ONV, užív. JRD, a pod č. 34 T. P. a m. T., č. 35. T. Y. a m. H., č. 36. V. Y. a m. T., č. 37. U. P. a m. T., č. 38. ONV odbor školstva, č. 39. Správa vodných tokov a č. 40 ČSŠM Z. na C.. Podľa potvrdenia Okresnej sociálnej poisťovne z 20.11.1950 „dolu uvedení, ktorí t.č. odchádzajú do uhoľnej bane v B. natrvalo do práce, dlhujú poisťovni“. Uvedené je tu aj meno právneho predchodcu žalobcov so sumou 7.873 Kčs. Zo zápisnice napísanej dňa 19.09.1952 vo veci vyúčtovania s prídelcami, ktorí sa vzdali svojich prídelov, vyplýva, že určitá časť prídelcov sa v r. 1950 postupne vzdávala prídelenej pôdy a bolo nutné urobiť vyúčtovanie s odchádzajúcimi prídelcami a ustáliť užívateľský poplatok za dobu užívania prídelov. V bode 20. je uvedený: „W. K. a manžel. L., rod. R., N.U. č.d. XXX, užíval XX ha role 3 roky po 300 Kčs, spolu 10.800 Kčs“. Aj tento dokument potvrdzuje skutočnosť uvedenú v Návrhu prídelového plánu, a preto aj v konečnom pláne nemohol právny predchodca žalobcov byť uvedený. Právny predchodca žalobcov vstúpil do družstva 17.10.1950 a po mesiaci i vystúpil, na čo nadväzuje zápisnica z 26.11.1950, že kolonisti - prídelci v počte 28 rodín sa zriekli pôdy, t.j. prídelu, a odchádzajú do uhoľných bani v B. pracovať a zároveň odovzdali pôvodiny výmerov o vlastníctve pôdy; týmto dňom JRD v B. U. prebral celý pôdohospodársky majetok P. G. a U.. Podľa záveru súdu išlo o taký prejav vôle vlastníka, ktorý zahŕňal úmysel vzdať sa vlastníckeho práva k veci.

15. Významným pre rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo aj to, že ak by nedošlo k zániku vlastníckeho práva derelikciou, žalobcovia neunesli dôkazné bremeno v časti identity sporných nehnuteľností. Geometrické plány boli totiž vyhotovené na základe rekonštrukcie grafickej časti prídelového plánu na objednávku žalobcov, ktorá však nie je nikým overená a zlegalizovaná, a preto nemôže tvoriť hodnoverný doklad na vyhotovenie takejto rekonštrukcie. V čase vydania výmeru č. XXXX/XX-XX zo dňa 18.05.1948 boli právní predchodcovia žalobcov manželmi a v tom čase platila tzv. koakvizícia, t. j. systém majetkového spoločenstva pre prípad zániku manželstva. Koakvizíciu tvoril taký majetok, resp. majetkový prírastok, ktorý manželia nadobudli, alebo ku ktorému rozmnoženiu prispeli spoločnou prácou, spoločným pričinením a to v dobe skutočného manželského spolužitia. Boli to hodnoty, ktoré manželia nadobudli spoločne počas manželstva a ktoré sa potom v prípade zániku manželstva rozdelili rovným dielom medzi oboch manželov. Z podstaty koakvizície vyplýva, že jednak neobmedzovala manželov v dispozícnej voľnosti, a teda nemala význam počas trvania manželstva. Ohľadom toho súd poukázal na ustanovenia zákona o rodinnom práve č. 265/1949 Sb., účinného od 01.01.1950, a to § 22 ods. 2, § 21 ods. 1, 2, podľa ktorého aj konanie len jedného z manželov pri obstarávaní obvyklých vecí rodiny zaväzuje obidvoch manželov rukou spoločnou a nerozdielnou; z dôležitých dôvodov môže však súd na žiadosť jedného z manželov vysloviť, že konania druhého manžela nemajú tento právny následok. Ak sa zmenia pomery, môže sa taký výrok zrušiť. Súd prijal záver, že k úkonom týkajúcim sa majetku manželov K. W. a manželky L. nebol potrebný podpis manželky. Nebolo pritom preukázané, že by manželka L. mala pochybnosti o konaní svojho manžela, a spolu s manželom pôdu aj opustila. Čo sa týka prejavu takejto vôle, tomu svedčí nielen zápisnica o vyúčtovaní odchádzajúcim prídelcom, ale aj oznam Okresnej sociálnej poisťovne o tom, že odchádza do bani a dlhuje poisťné zo dňa 20.11.1950.

16. V súvislosti s vlastníckym právom žalovaných, ktoré je vedené v katastri nehnuteľností, žalovaní poukázali na to, že sa považujú za vlastníkov nehnuteľností aj z titulu vydržania. Na základe oprávnenej, dlhodobej a nepretržitej držby zákon dáva oprávnenému držiteľovi, ktorý vec užíva v presvedčení, že mu patrí, možnosť vydržať určitú nehnuteľnosť alebo hnuiteľnú vec. Základnou podmienkou je uplynutie nepretržitej vydržacej doby, ktorá je v prípade nehnuteľností 10 rokov, do ktorej treba započítať aj dobu, po ktorú mal právny predchodca vec v oprávnenej držbe. Dôležité je, aby nadobúdateľ bol dobromyseľný so zreteľom na všetky okolnosti a presvedčený, že mu vec alebo právo patrí, čo sa posudzuje vždy objektívne. Treba brať zreteľ na to, či pri bežnej opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu konkrétneho prípadu od každého požadovať, nemali alebo nemohli mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že im vec patrí. Vydržanie má opodstatnenie tam, kde existuje dôkaz (preukázateľný právny úkon), od ktorého sa odvodzuje dobromyseľnosť. Od tohto právneho úkonu - teda aj od kúpy alebo darovania od nevlastníka - začína zároveň plynúť vydržacia doba. Pri dobromyseľnosti je dôležité, že počas plynutia vydržacej doby nezasiahol do výkonu práva žiadny iný subjekt, t. j. nikto neoznámil ani sa nedožadoval, či už súdnou cestou alebo iným spôsobom, aby sa predmet vydržania prestal užívať. Posledným kritériom je spôsobilosť predmetu vydržania; veci, ktoré nie sú spôsobilé byť predmetom vlastníctva, a tie, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených osôb, nemožno vydržať.

17. V súvislosti so zápisom vlastníckeho práva žalovaného 1/ súd uviedol, že účelom zákona o majetku obcí bolo ustanoviť prechod vlastníctva vecí z majetku Slovenskej republiky do vlastníctva obcí. Majetok obce tvorí aj majetok, ktorý obec nadobudla do vlastníctva prechodom od štátu na základe zákona o majetku obcí alebo osobitného zákona, ako aj majetok, ktorý obec nadobúda vlastnou činnosťou. Na prechod majetku bola v zmysle § 14 zákona o majetku obcí upravená povinnosť pre odovzdávajúce a nadobúdajúce právnické osoby spísať písomné protokoly, ktoré mali len deklaratórnu funkciu a ktoré potvrdzujú skutočnosť, ku ktorým došlo zo zákona. Protokol je podkladom na zápis do katastra nehnuteľností, pričom povinnosť požiadať o zápis do katastra nehnuteľností zákon stanovil na preberajúci subjekt - obec. Súd prvej inštancie mal tak za preukázané, že žalovaný 1/ zákonným spôsobom nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Zároveň však splnil aj všetky podmienky vydržania; vydržacia lehota začala plynúť dňa 27.07.1991 a uplynula dňa 27.07.2001.

18. Čo sa týka nadobudnutia vlastníckeho práva ostatných žalovaných, súd poukázal na rozhodnutia Pozemkového úradu Komárno ako aj dedičské rozhodnutia tak, ako je to uvedené vyššie v bode 10. Rozhodnutím Pozemkového úradu Komárno č. 18/2650/92-R/93-A zo dňa 18.01.1993 bola schválená dohoda o vydaní nehnuteľností z 09.11.1992 medzi oprávnenými osobami: Q. G., H. S. a Z. I. a povinnou osobou Štátny majetok, š.p. Komárno, ktorou boli vydané nehnuteľnosti z PKV č. XXX, časť z parc. č. XXXX/X vo výmere XXX.XXX m² a časť z parc. č. XXXX/X vo výmere XX.XXX m², oprávneným osobám, ktorými sú žalovaní 2/ až 4/, 6/ a 7/. Z uvedeného je zrejmé, že vydržacia lehota u nich začala plynúť najneskôr dňa 18.01.1993 a uplynula 18.01.2003. Podľa rozhodnutia č. 171/2714/92-R/93-s-939 zo dňa 16.07.1993 bola schválená dohoda o vydaní nehnuteľností z 31.05.1993 oprávnenej osobe Z. U., rod. G., a povinnými osobami Štátny majetok, š.p., Komárno, a Mesto Komárno, čím boli oprávnenej osobe vydané nehnuteľnosti: PKV č. XXX, parc.č. XXXX, PKV č. XXX, parc.č. XXXX/X a PKV č. XXX, parc.č. XXXX/X. Z osvedčenia o dedičstve č. D794/01-55 zo dňa 07.06.2002 vyplýva, že Q. U. a H. U. nadobudli v podiele po 1-ici nehnuteľnosť vedenú na LV č. XXXX k. ú. B. U. ako parc. č. XXXX/X - orná pôda vo výmere XX.XXX m². Z uvedeného je potom zrejmé, že vydržacia lehota začala najneskôr plynúť dňa 16.07.1993 a uplynula dňa 16.07.2003. Žalovaní 5/ a 8/ taktiež uvádzali, že sú oprávnenými držiteľmi a že nehnuteľnosť užívajú v presvedčení, že im patrí. Žalovaný 5/ nehnuteľnosť užíval vo verejnom záujme od r. 1977 a vydržacia lehota uplynula v r. 1987. Žalovaný 8/ s odkazom na zákon č. 509/1991 Zb. poukázal na to, že vlastníkom nehnuteľnosti sa stáva od 01.01.1992 i štát, pokiaľ má nehnuteľnosť v oprávnenej držbe nepretržite po dobu 10 rokov, a to i v prípade, že sa stal oprávneným držiteľom pred 01.01.1992 (rozsudok NS ČR 22Cdo 306/2001). Parc. č. XXXX/X bola zapísaná na LV č. XXXX pod pol. č. X/XX a vydržacia lehota uplynula v roku 2006, t.j. 10 rokov od zápisu č. 3/96. Z rozhodnutia Štátneho notárstva č. D1039/87-11 z 28.09.1987 po neb. P. X., rod. L., vyplýva, že parc.č. XXXX/X v k. ú. B. U. na LV č. XXX nadobudol T. P. X., žalovaný 9/, u ktorého tak premlčacia (správne - vydržacia) lehota uplynula v roku 1997. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na všetky vyššie popísané skutkové zistenia v zmysle Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb., účinného od 01.01.1951 do 31.03.1964, sa vlastníctvo stráca najmä tým, že ho nadobudne niekto iný alebo, že sa ho vlastník vzdá. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak, že žalobu zamietol.

19. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 257 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pretože sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa; v predmetnej veci sa totiž rieši spor o dvojité vlastníctvo a ani jedna zo strán sa v danej situácii neocitla vlastným pričinením, ale práve naopak - pod vplyvom dejinných súvislostí a udalostí ako aj následne prijatých reštitučných zákonov.

20. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalobcovia, ktorí navrhli napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Odvolanie odôvodnili s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP tak, že podľa nich: - súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, - súd nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, - súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a - rozsudok súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázali na to, že súd nemal preukázanú identitu (zhodu) pozemkov, ktorých sa domáhajú, a pozemkov, ktoré boli ich právnym predchodcom pridelené. Oni navrhli doplniť dokazovanie súdom ustanoveného znalca, ktorý by túto identitu posúdil, no súd takýto ich návrh uznesením zamietol a dôvod takéhoto postupu zostal nezdôvodnený. Navyše navrhli výsluch svedkov, N.. G. R. a N.. V., čo tiež zostalo bez povšimnutia. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil najmä tým, že došlo k zániku vlastníckeho práva ich právnymi predchodcov v dôsledku vzdania sa vlastníckeho práva, avšak i v prípade, že k tomuto zániku nedošlo, žalobcovia neunesli dôkazné bremeno v časti identity sporných nehnuteľností. V rozpore s tým však súd nedoplnil nimi navrhované dokazovanie, čo je závažným porušením práva na spravodlivý proces. Súd sa nevysporiadal so základnými argumentmi prezentovanými v ich vyjadreniach zo dňa 14.12.2016 a 26.04.2017 a oni sa nedozvedeli, ako sa súd vysporiadal s ich tvrdením o nulnosti aktov - rozhodnutí Pozemkového úradu v W. o schválení dohody o vydaní nehnuteľností žalovaným 2/,3/,4/,6/,7/ a 8/, resp. ich právnym predchodcom v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“), t. j. na zákon, ktorý sa na právne pomery žalovaných nemohol vzťahovať. Nulitné akty podľa názoru žalobcov nemohli založiť platný právny titul a ani dobrú vieru držiteľov, pričom žiadatelia nemali postavenie oprávnených osôb podľa § 4 ods. 1 zákona o pôde.

21. Za porušenie práva na spravodlivý súdny proces žalobcovia považovali aj to, že súd poukázal na iné konanie sp. zn. 12C/194/2016, vrátane rozsudku, ktorý ešte nenadobudol právoplatnosť, pričom oni neboli stranami sporu, a vo veci rozhodoval aj iný sudca. Pokiaľ ide o záver súdu o zániku vlastníckeho práva na podklade zápisnice zo dňa 26.11.1950, tak túto ich právni predchodcovia nepodpísali a táto zápisnica obsahuje podpisy len 16 osôb z 28 prítomných z celkového počtu 32 prídelcov. Uviedli, že Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach vyhodnotil takéto zápisnice ako irelevantné, keďže pri posudzovaní ich obsahu je potrebné zohľadniť dobové pomery v čase nútenej kolektívizácie (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 792/2015). Obsah týchto zápisníc nie je vierohodný. Samotné odovzdanie pozemkov do družstevného užívania nemožno považovať za prejav vôle trvale sa vzdať vlastníckeho práva. Žalobcovia boli za právoplatných vlastníkov sporných nehnuteľností uznaní rozhodnutím Okresného úradu Komárno zo dňa 20.11.2000 sp. zn. OPPaLH č. 2000/00392/22-Ba, ktorým bolo uznané vlastnícke právo žalobcov k pozemkom. Konanie na Obvodnom pozemkovom úrade v Komárne bolo dňa 08.04.2005 zastavené s odôvodnením, že vlastníctvo k pozemkom nikdy neprešlo na štát, a preto ho nemožno riešiť v reštitučnom konaní. Žalovaný 1/, na ktorého malo prejsť vlastníctvo v dôsledku prechodu podľa zákona o majetku obcí v dôsledku delimitácie, nemôže byť teda vlastníkom, lebo na obec mohol prejsť iba majetok, ktorého vlastníkom bol štát. Neexistuje tak žiadny právny titul pre nadobudnutie nehnuteľností žalovaným 1/ a ani ďalších žalovaných.

22. V ďalšom texte odvolania žalobcovia namietali závery súdu prvej inštancie o vydržaní vlastníckeho práva žalovanými, u ktorých podľa ich názoru absentoval titul zakladajúci oprávnenosť držby, dobrú vôľu držiteľa a aj vydržaciú dobu. V tejto časti je rozsudok nejednoznačný, odôvodnenie je neúplné, nepresvedčivé a logicky si odporujúce. Poukázali na skutočnosť, že rozhodnutie Okresného úradu Komárno zo dňa 20.11.2000 sp. zn. OPPaLH č. 2000/00392/22-Ba, ktorým bolo uznané vlastnícke právo žalobcov, bolo doručované aj žalovaným, a tak muselo dôjsť k prerušeniu plynutia dobromyseľnej držby; na toto súd nevzal zreteľ. Žalobcovia namietali tiež podľa nich nesprávne poňatie súdom prvej inštancie vysvetlenia N.. V. zo dňa 20.02.2017 ohľadom rekonštrukcie grafickej časti prídelového plánu. Zároveň namietali aj nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku v časti vydržania sporných nehnuteľností, lebo súd sa podľa nich nevysporiadal so všetkými aspektmi vydržania. Záverom podotkli, že ich právni predchodcovia do V. neodišli a pridelenej pôdy sa nezriekli.

23. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podali odvolanie žalovaní 1/, 6/ a 7/, ktorí navrhli rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne zmeniť výrok o trovách konania tak, že súd žalovanému 1/, 6/ a 7/ voči žalobcom prizná nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Odvolanie odôvodnili s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Namietali nepresvedčivosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého výroku. Konštatovanie, že spor vznikol pod vplyvom dejinných udalostí, nie je podľa nich v zhode s možnou aplikáciou § 257 CSP. V uvedenom spore neboli splnené predpoklady pre uplatnenie uvedeného odklonu podľa § 257 CSP, a to nielen v absencii výnimočnosti, ale i v absencii dôvodov hodných osobitného zreteľa. V konaní mali plný úspech a aktívne obránili svoje právo. Nie je ani pravda, že sa strany ocitli v dimenzii dvojitého vlastníctva, keďže z dokazovania je zrejmé, že po tom, ako došlo k derelikcii, žalovaní nadobudli vlastnícke právo na základe legitímnych titulov.

24. Žalovaný 8/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcov, ktorí nepreukázali svoje vlastnícke právo a nepreukázali ani totožnosť pôvodných nehnuteľností, ktoré mali byť pridelené ich právnym predchodcom.

25. Žalovaná 3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že súd úplne zistil skutkový stav veci, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne posúdil. S odvolaním žalovaných vo výroku o trovách konania sa stotožnila, pretože tí si obhájili svoje právo a boli v súdnom spore úspešní.

26. Žalovaní 1/, 6/ a 7/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedli, že žalobcovia sa prostredníctvom účelovej argumentácie snažili spochybníť jasné skutkové závery súdu. Čo sa týka identifikácie sporných pozemkov, oni počas celého konania poukazovali na skutočnosť, že žalobcom sa nepodarilo preukázať ich identifikáciu. V reakcii na vyjadrenie žalovaných žalobcovia nenavrhli vykonať dokazovanie a navrhli to až na pojednávaní. Neunesenie dôkazného bremena samo o sebe zakladá dôvod zamietnutia žaloby. Ku skutkovým okolnostiam súvisiacim s derelikciou veci sa odvolací súd v zrušujúcom uznesení nevyjadroval, preto žalobcovia zavádzajú tým, že súd nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie neposudzoval samostatne len zápisnicu, ako sa to snažili žalobcovia naznačiť, ale posudzoval všetky relevantné okolnosti a listinné dôkazy, na základe ktorých nemožno mať o vôli právnych predchodcov žalobcov žiadne pochybnosti. Závery ohľadne uznania vlastníckeho práva Okresným úradom v Komárne v žiadnom prípade neobstoja a súd ani z predmetného rozhodnutia nevychádzal, keďže v tom čase neboli zrejmé skutkové okolnosti tak, ako vyšli najavo v predmetnom konaní. Súd sa podrobne a dostatočným spôsobom vysporiadal so splnením všetkých podmienok vydržania.

27. Žalobcovia v následnom vyjadrení uviedli, že zamietnutie žaloby nebolo namieste, preto očakávajú zmenu rozsudku čo do výroku vo veci samej ako aj výroku o trovách konania, ktoré im súd má priznať. Vo výroku o trovách konania súd vychádzal z rozsudku Okresného súdu Komárno sp. zn. 12C/194/2006, t.j. z rozsudku v úplne inej veci, čím došlo k závažnému porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže súd svoje skutkové a právne závery oprel o stav zistený v inom konaní.

28. Žalovaný 5/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že postup súdu bol zákonný a správny a súd pri hodnotení dôkazov starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo najavo, a na základe toho náležite rozhodol. Neboli predložené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu.

29. Žalobcovia k vyjadreniam žalovaných uviedli, že právna zástupkyňa žalovaných o existencii prekážky zúčastniť sa pojednávania v máji 2017 vedela vopred, preto sa mohla dať zastúpiť iným advokátom v zmysle § 183 ods. 2 CSP. Poukázali aj na to, že oni neboli povinní produkovať dôkazy o skutočnostiach, ktoré neboli sporné. Súd až na pojednávaní po vrátení veci odvolacím súdom uviedol predbežné právne posúdenie veci a ktoré skutočnosti považuje za sporné; preto nemohol bezprostredne na to zamietnuť ich návrh na doplnenie dokazovania za účelom identifikácie pozemkov. Namietali záver o tom, že by zápisnica zo dňa 27.06.1949 mala svedčiť o vôli právnych predchodcov žalobcov opustiť pridelené nehnuteľnosti. Nestotožnili sa ani s argumentáciou princípu legitímneho očakávania a právnej istoty v súvislosti s rozsudkom sp. zn. 12C/194/2016, na ktorý súd odkazoval.

30. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom, ktorý zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c/, § 219 ods. 3 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie a po prejednaní veci napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania žalobcov a žalovaných 2/3/4/5/8/9/ podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, prihliadajúc aj na to, že žalovaní 2/3/4/5/8/9/ odvolanie proti výroku o trovách konania nepodali. Odvolanie žalovaných 1/6/7/ čo do trov konania odvolací súd posúdil ako dôvodné, a tak v tejto časti napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil a žalovaným 1/6/7/ priznal voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Prítom postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého: (1) Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

31. Ako je uvedené vyššie, predmetom sporu je žaloba, ktorou žalobcovia žiadali určiť ich podielové spoluvlastníctvo, resp. výlučné vlastníctvo k nehnuteľnostiam v katastrálnom území B. U., obec W., okres W.. Nadobudnutie vlastníctva opierali o Výmer o vlastníctve pôdy pod č. XXXX/XX-XX vydaný PPPR dňa 18.05.1948 ich právnym predchodcom, K. W. a manželke L., rod. R., ktorí mali takto nadobudnúť nehnuteľnosti bývalého vlastníka C. G. a U.. o celkovej výmere XX,XXXX ha tak, ako boli v prídelovom pláne označené pod č. XX a ako boli zapísané s konkrétnymi parcelnými číslami v pozemnoknižných vložkách č. XXX, č. XXX, č. XXX a č. XXX, spolu s 1/32-inou zo spoločného majetku vo výmere X,XXXX ha podľa prílohy, v kat. úz. B. U.. Vo veci samej súd prvej inštancie pôvodne rozhodol rozsudkom č. k. 8C/228/2011-608 zo dňa 29.10.2014, ktorým žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia odvolanie a odvolací súd napadnutý rozsudok uznesením č. k. 7Co/232/2015-690 zo dňa 31.05.2016 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Následne súd prvej inštancie opätovne rozhodol zamietnutím žaloby, proti čomu žalobcovia znovu podali odvolanie, pričom odvolanie voči výroku o trovách konania podali aj žalovaní 1/6/7/.

32. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav, na základe ktorého žalobu považoval za neopodstatnenú, pričom v konečnom dôsledku - ako je zrejmé zo záveru odôvodnenia rozsudku - žalobu zamietol z dôvodu, že boli naplnené podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva žalovaných (resp. sčasti ich právnych predchodcov) vydržaním, aj keď by inak bol daný dôvod na zamietnutie žaloby z dôvodu zániku vlastníctva právnych predchodcov žalobcov pre úmyselné vzdanie sa vlastníckeho práva (derelikciu). Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov vo veci samej nevidel dôvod, ktorý by bol spôsobilý zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie; žalobcovia v odvolaní uvádzali v podstate rovnaké právne a skutkové argumenty, aké uvádzali aj v prvoinštančnom konaní, s ktorými sa súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí relevantne vysporiadal. Zároveň odvolací súd urobil záver, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je arbitrárne a nepresvedčivé pre nedostatok dôvodov, ako to žalobcovia v odvolaní uvádzali, pričom toto rozhodnutie zodpovedá požiadavkám stanoveným v § 220 ods. 2 CSP.

33. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že Výmerom o vlastníctve pôdy vydaným PPPR dňa 18.05.1948 prídelcom - K. W. a jeho manželke L. W. - boli pôvodne do vlastníctva pridelené poľnohospodárske nehnuteľnosti v kat. úz. B. U., okres W. o celkovej výmere XX,XXXX ha, ktoré boli v prídelovom pláne označené ako X.. XX - č. vl. XXX, XXX, parc. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX/X vo výmere X,XXXX ha, č. vl. XXX, parc. XXXX, XXXX/X vo výmere X,XXXX ha, č. vl. XXX, XXX, parc. XXXX, XXXX/X, XXXX vo výmere X,XXXX ha, č. vl. XXX, XXX, parc. XXXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X vo výmere X,XXXX ha a 1/32 zo spoločného majetku vo výmere X,XXXX ha. Výmer sa právne opieral o nariadenie č. 104/1946 Sb.n. SNR o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy, pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa (ďalej aj „nariadenie“). Tento Výmer bol podľa § 1 ods. 2 nariadenia verejnou listinou, dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti; zároveň bol tiež vkladuschopnou listinou. Výmer spĺňa po formálnej a aj po obsahovej stránke zákonné podmienky a náležitosti, pričom bol vydaný Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v

Bratislave, teda orgánom kompetentným podľa § 1 ods. 1 nariadenia v medziach jeho právomoci. Išlo nepochybne o prídelovú listinu so zákonnými náležitosťami, ktorá mala povahu verejnej listiny spôsobilej vlastnícke právo prídelcov k nehnuteľnostiam tam označeným preukázať (obdobne judikát R 44/2005, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 12/2004 a 5Cdo 157/2007). Na základe uvedeného výmeru sa manželia K. a L. W. stali vlastníkami nehnuteľností. Keďže k nadobudnutiu vlastníctva prídelom zásadne nebolo treba intabulácie, nedostatok zápisu v pozemkovej knihe nemal vplyv na vlastníctvo k prídelu; z hľadiska vlastníctva právnych predchodcov žalobcov nebola rozhodujúca ani skutočnosť, že v pozemkovej knihe nebol urobený zápis o prídelovom konaní.

34. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní mal na zreteli nielen listinné dôkazy doložené žalobcami na dôkaz nadobudnutia vlastníckeho práva ich právnymi predchodcami, ale prihliadal aj na dokumenty zo Štátneho archívu v B., týkajúce sa vzdania prídelu K. W. po bývalom vlastníkovi P. G. v kat. úz. B. U.. Podľa zápisnice zo dňa 26.11.1950 jej predmetom bolo vzdanie sa prídelu z majetku bývalého vlastníka P. G. a U.. kolonistami - prídelcami v kat. úz. B. U.. Z uvedenej zápisnice vyplývalo, že kolonisti - prídelci v počte 28 rodín - sa zriekli pôdy z majetku bývalého vlastníka a zároveň odovzdali pôvodiny výmerov o vlastníctve pôdy, pričom sa zaviazali, že stanovený užívateľský poplatok pôdohospodárskeho majetku vyplatia na účet Slovenského pozemkového fondu. Dňom podpisu zápisnice prebralo JRD v B. U. celý pôdohospodársky majetok bývalých vlastníkov P. G. a U.. v katastrálnom území obec B. U. s príslušnými obytnými hospodárskymi budovami, a to tú časť, ktorú mali zrieknuvší sa prídelci podľa návrhu prídelového a grafického plánu pridelenú. Podľa zápisnice o vyúčtovaní s odchádzajúcimi prídelcami zo dňa 19.09.1952 K. W. a manželka L. hospodárili len 3 roky, do roku 1950, kedy sa prídelcovia postupne vzdávali pridelenej pôdy, v dôsledku čoho bolo nutné s odchádzajúcimi prídelcami urobiť vyúčtovanie. Žiadosť o odklad platenia zálohy zo dňa 27.06.1949 (v spise na č. I. 733) vyjadruje nespokojnosť novokolonistov s podmienkami ich žitia a hospodárenia a túto žiadosť podpísal aj K. W..

35. Podstatným bolo vysporiadať sa s tým, či u prídelcov došlo alebo nedošlo k zániku vlastníctva k prideleným nehnuteľnostiam vo vzťahu k ich právnym predchodcom na základe vzdania sa práva (derikcie). Súd prvej inštancie na posúdenie otázky vzdania sa vlastníckeho práva aplikoval ustanovenie § 132 zákona č. 141/1950 Zb. Občianskeho zákonníka, účinného od 01.01.1950 (tzv. „stredný Občiansky zákonník“), podľa ktorého sa vlastníctvo stráca najmä tým, že ho nadobudne niekto iný, alebo že sa ho vlastník vzdá. Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach vychádzajúc z uvedeného zákonného ustanovenia riešil otázku straty vlastníctva k prídelu prídelcom z dôvodu jeho vzdania sa prídelcom (napr. pod sp. zn. 4Cdo 48/2008, 3MCdo 5/2013). Právo opustiť vec totiž treba vo všeobecnosti považovať za súčasť obsahu vlastníckeho práva. Jeho podstatou je prejav vôle vlastníka nebyť naďalej vlastníkom, pričom ide o jednostranný právny úkon, ktorým vlastník stráca svoje vlastnícke právo a dochádza tak spravidla k jeho prechodu na štát (§ 119 písm. a/ stredného Občianskeho zákonníka). Z prejavu vôle musí bez akýchkoľvek pochybností vyplývať, že vlastník sa vzdáva vlastníctva k určitej veci. Dôkazné bremeno zaťažuje v konaní tú stranu sporu, ktorá tvrdí, že nadobudla vlastníctvo k veci. Vzhľadom na závažnosť právneho následku, ktorým je strata vlastníctva v prípade vzniku pochybností o tom, či došlo k opusteniu veci, treba vychádzať z predpokladu zachovania vlastníckeho práva (čl. 11 Listiny základných práv a základných slobôd). Z hľadiska formy zákon pre platnosť tohto právneho úkonu, ak ide o nehnuteľnosť, požadoval písomnú formu, a nepostačovalo, ak bol právny úkon urobený ústne, príp. konkludentne tým, že vlastník nehnuteľnosť neužíval. Listina, ktorej obsahom je prejav vôle vlastníka vzdať sa vlastníctva, musela byť vlastníkom podpísaná. Skutočnosť, či došlo alebo či nedošlo k vzdaniu sa vlastníctva, treba posúdiť aj v kontexte s dobrou vierou, v ktorej mal byť tento právny úkon urobený, a tiež so zreteľom na to, že nikto sa spravidla bez vážneho dôvodu vlastníctva veci nevzdá, zvlášť ak ide o nehnuteľnosť, ktorým je pozemok (rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo 792/2015).

36. Otázkou prejavu vzdania sa vlastníctva pridelenej nehnuteľnosti sa zaoberal napríklad aj Ústavný súd SR, ktorý svojím nálezom III. ÚS 194/2017-71 zo dňa 12.09.2017 zrušil rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo 5/2013 vydaný v obdobnom konaní a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V tomto náleze Ústavný súd SR konštatoval, že prídelca sa môže prídelu vzdať v zmysle § 132 zákona č. 141/1950 Zb., či tento opustiť, rovnako, ako sa každý vlastník môže vzdať vlastníctva k veci, či vec opustiť, pretože právo opustiť vec a vzdať sa jej vlastníctva je súčasťou obsahu vlastníckeho práva. Jednostranný právny úkon opustenia veci musí byť urobený slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; takýto právny úkon zahŕňa vôľovú stránku a musí naplňať tiež vôľu vzdať sa vlastníctva veci a jej fyzické opustenie, pričom iba samotné neužívanie veci samo o sebe ešte neznamená zánik vlastníctva. Vzdanie sa

prídelu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. ako jednostranný právny úkon vlastníka, ktorým sa vzdáva jeho vlastníctva, potom znamená obnovenie vlastníckeho práva štátu k prídelu; vzdanie sa prídelu nie je prevodom vlastníckeho práva, ale prechodom vlastníctva na štát (obdobný názor vyslovil aj NS ČR v rozsudku sp. zn. 22Cdo 465/2000). Podľa názoru Ústavného súdu SR v uvedenej veci vyplynulo, že právni predchodcovia prejavili dostatočne jasnú vôľu opustiť prídelu, keď ich opustili. O takomto (skoršom) prejave vôle nemožno mať pochybnosti ani v prípade, ak príslušná listina neobsahuje výslovné uvedenie slov „vzdáva sa vlastníckeho práva“, pretože obsah zápisu o vyúčtovaní v celkovom kontexte ani inak interpretovať nie je možné. V uvedenej právnej veci sa však riešila aj otázka vplyvu absencie podpisov manželiek v zápisoch o vyúčtovaní na prípadnú platnosť úkonu. Ústavný súd SR k uvedenému uviedol, že ak vznikla pochybnosť o slobode prejavu vôle, nemožno takýto právny úkon považovať za absolútne neplatný iba s poukazom na všeobecný stav v spoločnosti, právnu úpravu kolektivizácie združstevňovania, či hodnotenie jeho celkového priebehu v štáte bez zohľadnenia okolností v konkrétnej veci, a v závere nálezu uviedol, že Najvyšší súd ako dovolací súd sa musí vyporiadať nielen s otázkou preukázania, či k opusteniu prídelu došlo neslobodne, ale aj s otázkou, či všetci prídelci pridelenú vec podľa Výmeru opustili, pretože iba tak je možné uzavrieť, či v takom prípade k platnému vzdaniu sa vlastníctva prídelcami došlo a či vlastnícke právo prešlo na štát.

37. V zmysle uvedeného aktuálneho nálezu Ústavného súdu SR odvolací súd skúmal záver súdu prvej inštancie o platnosti právneho úkonu vzdania sa prídelu a posudzoval prejavenu vôľu právnych predchodcov žalobcov. Zo zápisnice spísanej dňa 26.11.1950 č. 5667/50 na majetku bývalého vlastníka P. G. a U.. v kat. území obce B. U. vyplýva, že za prítomnosti pracovníkov KNV pôdohospodárskeho referátu v B. Z., za prítomnosti predstaviteľa JRD v B. U., hospodára JRD, predsedu MNV a odchádzajúcich prídelcov - kolonistov podľa pripojeného zoznamu sa kolonisti - prídelci vzdali prídelu z majetku bývalého vlastníka P. G. v kat. úz. B. U.. Podľa tejto zápisnice sa kolonisti - prídelci v počte 28 rodín zriekli pôdy, t. j. prídelu, a odchádzajú pracovať do uhoľných baní v B.. Ďalej sa v zápisnici konštatuje, že kolonisti - prídelci týmto osvedčujú, že sa zriekajú pôdy z majetku bývalého vlastníka a zároveň odovzdávajú pôvodiny výmerov o vlastníctve pôdy. Zaviazali sa, že stanovený užívateľský poplatok poľnohospodárskeho majetku vyplatia na účet Slovenského pozemkového fondu a vyúčtovanie sa malo urobiť osobitne s každým prídelcom. Dňom spísania zápisnice prebralo celý poľnohospodársky majetok bývalých vlastníkov P. G. a U.. v kat. úz. obce B. U. JRD B. U..

38. Skutočnosť, že právni predchodcovia žalobcov sa na základe plánovaného odchodu do baní v B. mali vzdať svojho prídelu, vyplýva aj zo zápisnice zo dňa 19.09.1952 na MNV v B. U. vo veci vyúčtovania s prídelcami, ktorí sa vzdali svojich prídelov. V tejto zápisnici je uvedené, že určitá časť prídelcov sa vzdala pôdy, v dôsledku čoho bolo nutné urobiť vyúčtovanie z odchádzajúcimi prídelcami a ustáliť užívateľský poplatok za dobu užívania prídelov. Pod bodom 20. je zapísaný aj K. W. a manželka L., rod. R., B. U.. d. XXX, ktorí užívali XX ha role 3 roky po 300 Kčs, spolu 10.800 Kčs. Z potvrdenia Okresnej sociálnej poisťovni v Komárne zo dňa 20.11.1950 (v spise na č. I. 256) vyplýva, že uvedené osoby odchádzajú do uhoľnej bane v B. natrvalo do práce a dlhujú sociálnej poisťovni predpísané poistné; medzi menovanými osobami je aj K. W. - 7.873 Kčs. V potvrdení je poznamenané, že uvedení dlhujú toto poistné do 30.11.1950. V spise na č. I. 733 sa nachádza list novokolonistov obce B. U. na majetku bývalého vlastníka C. G. a U.. vo veci žiadosti o odklad zaplatenia zálohy na splátky prídelovej ceny. Uvedený list je adresovaný Povereníctvu národného hospodárstva a pozemkovej reformy, pracovnej skupine pre pozemkovú reformu v B. Z.. Podľa tohto listu podpísaní novokolonisti obce B. U. žiadali o odklad platenia zálohy na splátky prídelovej ceny na neurčitú dobu z existenčných dôvodov s tým, že všetci živitelia početných rodín hospodáriaci na zanedbanom majetku postihnutí neúrodou v roku 1946 a katastrofálnou suchotou v roku 1947 len žijú v skromných až biednych pomeroch. Uvedená žiadosť bola podpísaná aj právnym predchodcom žalobcov K. W.. Bolo doložené aj potvrdenie JRD zo dňa 19.05.1955 (v spise na č. I. 384), podľa ktorého K. W. do JRD vstúpil dňa 17.10.1950 a po mesiaci z neho vystúpil. Napokon tvrdenie, že v tom čase platná právna úprava počítala aj s možnosťou opustenia, či vzdania sa prídelu, dotvára aj ustanovenie § 3 ods. 3 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva a výživy č. 507/1950 Ú.v., v zmysle ktorého prešlo na národné výbory vykonávanie vyúčtovaní (aj) s odchádzajúcimi prídelcami.

39. V danej veci teda bolo preukázané, že prídelci prejavili vôľu vzdať sa vlastníckeho práva k prideleným nehnuteľnostiam, a to viacerými listinnými dôkazmi, ktoré boli v rámci dokazovania predložené súdu. Išlo hlavne o Zápisnicu zo dňa 26.11.1950, Potvrdenie Sociálnej poisťovne zo dňa 20.11.1950 a Zápisnicu zo dňa 19.09.1952. Všetky označené listiny majú - podobne ako Výmer o vlastníctve pôdy - povahu verejnej

listiny. Verejnými listinami z hľadiska dôkaznej sily sa zaoberal Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 2Cdo 199/2005, v ktorom dospel k záveru, že pravá verejná listina, o ktorej správnosti nevzišli v konaní pochybnosti, môže byť zbavená svojej dôkaznej sily len tým, že účastník tvrdí skutočnosti a ponúkne dôkazy, ktorými bude preukázaná ich nepravdivosť. Neboli navrhnuté a ani vykonané také dôkazy, ktoré by spochybnili vierohodnosť obsahu uvedených verejných listín. Tieto listiny zároveň nemožno z hľadiska ich obsahu vykladať inak, než ako listiny preukazujúce prejav vôle prídelcov vzdať sa prídelu vzhľadom na tvrdenia v nich obsiahnuté. Zároveň však vo vzťahu k právnym predchodcom žalobcov nemožno vyvodiť záver, že odovzdanie pozemkov na základe uvedenej zápisnice znamenalo platné vzdanie sa prídelu. Je nespornou historickou skutočnosťou, že proces kolektivizácie a zakladania JRD v podmienkach Slovenska (Československa) bol v mnohých prípadoch, ak nie prevažne, uskutočňovaný bez súhlasu vlastníkov poľnohospodárskych nehnuteľností, prípadne aj násilne. Nemôže to však znamenať, že zahrnutie každej poľnohospodárskej nehnuteľnosti do užívania JRD muselo byť násilné. Vyššie spomínané listiny nevykazujú znaky násilného aktu zmocnenia sa cudzej veci štátom, v rozpore so zásadami demokratickej spoločnosti. Pritom neexistuje ani iný dôvod, pre ktorý boli spomínané listiny vydané, než potreba vykonania vyúčtovania s prídelcami, ktorí sa mali prídelu vzdať. Pokiaľ štát na tom základe v tom čase vychádzal z toho, že prídelci sa k prideleným nehnuteľnostiam platne vzdali vlastníckeho práva, potom s nimi dôvodne začal nakladať v dôsledku vzdania sa prídelu ako so svojím vlastníctvom, aj keď v skutočnosti prídelcom pre neplatnosť právneho úkonu vzdania sa vlastníctva zostalo vlastníctvo zachované a nezaniklo. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo možné ustáliť, že aj keď v zápisnici zo dňa 26.11.1950 (v spise na č. I. 253) absentuje podpis prídelcov, všetky ostatné listinné dôkazy potvrdzovali ich úmysel vzdať sa pridelených nehnuteľností, teda opustiť ich, ďalej ich neužívať a ani ich nevlastniť, a zároveň doplatiť užívací poplatok za 3 roky užívania namiesto úhrady prídelovej ceny. Z doložených listinných dôkazov je nesporné, že do uhoľných baní odišlo pracovať 28 rodín, pričom v predmetnej zápisnici sa nachádza len 16 podpisov, z čoho vyplýva, že zápisnicu nepodpisali všetci vzdávajúci sa a odchádzajúci prídelci. Žalobcovia oproti tomu tvrdili, že ich právni predchodcovia do uhoľných baní B. pracovať neodišli.

40. Vychádzajúc z vyššie uvedených listinných dôkazov vyplývala vôľa K. W. a jeho manželky L. opustiť prídelu, avšak zápisnica spísaná dňa 26.11.1950 nebola nimi podpísaná, a to napriek tomu, že z tejto zápisnice a aj z ostatných spomenutých listín vyplýva, že sa prídelu z majetku bývalého vlastníka P. G. a U.. mali vzdať s tým, že odchádzajú pracovať do uhoľných baní B., pričom za prácou mali odísť v rámci organizovaného náboru pracovných síl. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že odchádzajúce rodiny sa zriekli prídelu pôdy z dôvodu, že dovtedy hospodárili na značne zanedbanom majetku postihnutom neúrodou v r. 1946, katastrofálnou suchotou v r. 1947 ako aj bývaním v skromných a biednych podmienkach, v núdzovo nezdravých a nezodpovedných bytoch na majeroch. Uvedené skutočnosti dokreslovali pohnútku a dôvod pre vzdanie sa prídelu, no pri absencii zákonných náležitostí platnosti právneho úkonu vzdania sa vlastníckeho práva oboma prídelcami (manželmi) sa odvolací súd nemohol stotožniť so záverom súdu prvej inštancie o tom, že právni predchodcovia žalobcov ako pôvodní prídelci prestali byť vlastníckymi označených nehnuteľností v dôsledku ich vzdania sa prídelu poľnohospodárskych nehnuteľností a jeho užívania a vlastníctva sa ďalej nedomáhali rešpektujúc daný stav.

41. Čo sa týka námietok žalobcov vznesených v podanom odvolaní, najmä nesprávneho procesného postupu súdu, ktorý videli v zamietnutí návrhu na znalecké dokazovanie s cieľom posúdenia zhody pozemkov, odvolací súd uvádza, že žalobcovia od súdu žiadali niečo, čo vlastne malo byť súčasťou ich žaloby, ktorú bolo z ich strany vopred potrebné pripraviť tak, aby bolo - na základe relevantnej identifikácie pozemkov aj geometrickým plánom stotožňujúcim pôvodne pridelené pozemnoknižné parcely so stavom vedeným v katastri nehnuteľností - od začiatku jasné, že predmetom ich žaloby sú práve tie konkrétne pozemky, ktoré boli predmetom prídelu. V priebehu konania bolo potrebné rešpektovať zásadu koncentrácie konania, ktorá v dnešnej podobe platí od 1. júla 2016, kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok ako nový procesný predpis. Zásada koncentrácie sa uplatňuje v dvoch podobách, a to ako koncentrácia vhodná (§ 153 CSP - sudcovská koncentrácia konania) a koncentrácia nutná (§ 154 CSP - zákonná koncentrácia konania). Sudcovská koncentrácia konania sa prejavuje v dispozičných oprávneniach súdu, pričom jej uplatnenie bolo v tomto sporovom konaní vylúčené, ak by bolo v neprospech strany (§ 470 ods. 2 druhá veta CSP). Zákonná koncentrácia je pre súd a strany sporu obligatórna. Ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP, podľa ktorého súd môže odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prietahom v konaní. Účelom je zabrániť, aby strany zdržiavali spor neskor

vykonanými procesnými úkonmi. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a ak ten dospeje k záveru, že strana sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, na procesný úkon neprizná procesné účinky.

42. Odvolací súd nepovažoval daný procesný postup súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávnej úpravy za nesprávny, ako to tvrdili v odvolaní žalobcovia. Z obsahu spisu vyplýva, že po zrušení skoršieho rozsudku uznesením odvolacieho súdu č. k. 7Co/232/2015-690 zo dňa 31.05.2016 a vrátení mu veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie vyzval žalobcov listom zo dňa 23.11.2016, aby v prípade, ak chcú uplatniť ďalšie prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, tieto uplatnili v lehote 15 dní do doručenia tejto výzvy s tým, že na neskôr uplatnené prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Predmetnou výzvou súd v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 CSP skoncentroval konanie, keď stanovil lehotu na dodatočné splnenie povinnosti tvrdiť a navrhnuť dôkazy preukazujúcich identitu pridelených nehnuteľností a nehnuteľností, ktorých sa domáhali. Na výzvu súdu žalobcovia reagovali vyjadrením zo dňa 14.12.2016 (v spise na č. I. 726), v ktorom však znalecké dokazovanie za účelom posúdenia zhody pozemkov nenavrhovali; poukazyvali len na geometrické plány vyhotovené N.. G. R., prípadne navrhli výsluch N.. G. R. a N.. H. V.. Z tohto návrhu však nebolo zrejmé, čo by mali títo svedkovia potvrdiť alebo vyvrátiť a aká by bola relevancia ich výpovede vo vzťahu k predmetu žaloby. Bez pochybností možno konštatovať, že znalecké dokazovanie žalobcovia navrhli až na pojednávaní konanom dňa 08.11.2017, a to „na určenie zhody identity požadovaných pozemkov a na základe výmeru“. V tomto smere je potrebné poznamenať, že „určenie zhody identity požadovaných pozemkov a na základe výmeru“ malo byť z ich strany tvrdené už v samotnej žalobe, podanej na súd už v r. 2011 v nadväznosti na náležitosti žaloby stanovené v § 79 ods. 1,2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, účinného do 30.06.2016. Súd prvej inštancie tento návrh na doplnenie dokazovania uznesením zamietol, a to evidentne aj s prihliadnutím na to, že žalobcovia boli vopred vo výzve súdu na to upozornení.

43. Žalobcovia taktiež v odvolaní namietali, že súd vo svojom rozhodnutí odkazoval na nejaké iné konanie vedené na Okresnom súde v Komárne sp. zn. 12C/194/2016 a v ňom vydaný rozsudok, ktorý v tom čase ešte ani nebol právoplatný. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 15.) však vyplýva, že súd prvej inštancie len okrajovo poukázal na ďalšie skutočnosti zistené v obdobnom konaní vedenom na Okresnom súde v Komárne pod sp. zn. 12C/194/2006, ktoré sa týkalo čiastočne identických pozemknoknižných vložiek (vl. č. XXX-XXX a XXX), pretože v tom konaní boli vypočutí ako svedkovia N.. G. R. a N.. I.. Z obsahu predmetného bodu rozsudku vôbec nie je zrejmé, že by podkladom pre jeho rozhodnutie bol neprávoplatný rozsudok z iného konania tak, ako uvádzali žalobcovia; súd v ňom len konštatoval skutočnosti, ktoré boli známe z iného obdobného konania. Táto skutočnosť nemohla bez ďalšieho viesť ku konštatovaniu o porušení práva na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k žalobcom. V okolnostiach posudzovaného sporu súd prvej inštancie vychádzal predovšetkým z vlastných skutkových zistení a v nadväznosti na ne okrajovo poukázal na závery zistené v inom súdnom konaní. V súvislosti s tým je potrebné poznamenať, že zhoda pri právnom posudzovaní totožných predbežných otázok v dvoch oddelených súdnych konaniach posilňuje právnu istotu v právnych vzťahoch (obdobne uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 12/2013 zo dňa 15.01.2013).

44. Pokiaľ ďalej žalobcovia v odvolaní namietali nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia, odvolací súd konštatoval, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné podmienky rozhodnutia súdu uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého: „V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“ Odôvodnenie rozsudku súdu teda musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku a súd sa musí vyrovnávať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s odkazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale aj náležitým právnym zhodnotením. V tomto prípade sa súd prvej inštancie vysporiadal s skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci, jasne a zrozumiteľne odôvodnil ním prijaté závery ako aj úvahy, ktorými k

prijatým záverom vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania dospel. Len čo sa týka posúdenia straty vlastníckeho práva v dôsledku vzdania sa práva, odvolací súd posúdil tento záver inak, ako je to opísané vyššie.

45. Ohľadom nadobudnutia vlastníctva žalovaných právnym titulom vydržania sa však odvolací súd so závermi súdu prvej inštancie v nadväznosti na predmet konania, ktorým je žaloba o určenie vlastníctva žalobcov, stotožnil a námietky žalobcov v tomto smere nepovažoval za právne významné a opodstatnené. Súd prvej inštancie v 23., 27., 28. a 29. bode odôvodnenia svojho rozhodnutia sa síce stručne, avšak dostatočne venoval posúdeniu nadobudnutia vlastníckeho práva žalovanými tak, aby u nich bolo možné ustáliť, že ich vlastnícke právo nadobudnuté vydržaním v zmysle § 132 ods. 1, § 134 ods. 1,3 Občianskeho zákonníka spĺňa všetky zákonné požiadavky, t. j. že u nich bol daný aj nadobúdaci titul a aj dobromyseľnosť počas celej najmenej 10-ročnej vydržacej doby. Narušenie dobromyseľnosti nemohli spôsobiť ani skutočnosti, na ktoré žalobcovia v odvolaní poukazovali, t. j. najmä výsledok rozhodnutia príslušného orgánu v súvislosti s uplatnením ich reštitučných nárokov, konkrétne v časti jeho odôvodnenia. Samotní žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia, totiž s ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania priamo voči žalovaným, resp. u niektorých aj voči ich právnym predchodcom, v priebehu vydržacej doby relevantne nevzniesli požiadavky týkajúce sa ich vlastníckeho práva ku konkrétnym pozemkovým nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom konania, a je zrejmé, že na strane žalovaných bolo možné konštatovať, že boli držiteľmi v súlade s ustanovením § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba. Opak v konaní preukázaný nad všetky pochybnosti nebol. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na uvedené časti odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

46. Námietku žalobcov, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený vo svojom zrušujúcom uznesení č. k. 7Co/232/2015-690 zo dňa 31.05.2016, odvolací súd považoval za súčasného stavu výsledkov dokazovania a aktuálnej judikatúry za nedôvodnú. Odvolací súd sa v zrušujúcom uznesení totiž podrobnejšie nezaoberal skutkovými okolnosťami opustenia pridelených pozemkov právnymi predchodcami žalobcov, ale vyjadroval sa len k právnej perfektnosti výmeru o vlastníctve pôdy a okruhu sporových strán. Z uvedeného dôvodu napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s vysloveným názorom odvolacieho súdu. Ostatné námietky žalobcov odvolací súd posúdil tiež ako nedôvodné, keďže súd prvej inštancie sa s nimi dostačujúcim spôsobom vysporiadal.

47. S ohľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby a aj vo výroku o trovách konania žalobcov a žalovaných 2/,3/,4/,5/,8/,9/, ktorí odvolanie proti výroku o trovách konania nepodali, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie prvoinštančného rozhodnutia.

48. Proti výroku o trovách konania napadli odvolaním žalovaní 1/, 6/ a 7/ namietajúc, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Vo všeobecnosti zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania vo všeobecnosti je poskytnúť úspešnej strane alebo subjektu, ktorému to priamo priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musel alebo bude musieť nepochybne zaplatiť. Každá strana znáša trovy spojené s jej účasťou v spore, kým nie je spor ukončený. Keď súd konečným rozhodnutím vysloví, ktorá strana je v práve, nadobudne táto strana nárok na náhradu trov konania, ktoré na dosiahnutie tohto výsledku vynaložila, a to buď v celosti, alebo pomerne podľa úspechu v konaní (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Právnym dôvodom tohto nároku je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú na „vlastné nebezpečenstvo“ a nesú zodpovednosť za výsledok sporu. Podstata povinnosti nahradiť trovy konania spočíva v tom, že súd zaviazá jednu stranu konania nahradiť druhej strane sporu buď celkom alebo sčasti trovy konania, ktoré v priebehu konania táto druhá strana už platila.

49. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov konania. Výnimky z tohto pravidla musí ustanoviť zákon (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 Ústavy) a musia sa uplatňovať len za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok, skôr reštriktívne. Takou výnimkou je nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane v zmysle ustanovenia § 257 CSP, ktorého aplikácia prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady pre priznanie náhrady trov konania podľa § 255 CSP úspešnej strane sporu, ale súd dôjde k záveru, že sú tu dané dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti úspešnej

strane neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí riadne odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu a uplatnenie tohto osobitného kritéria pre nepriznanie náhrady trov konania sa musí vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

50. Žalovaní boli v konaní úspešní, pretože žaloba bola voči nim v konečnom dôsledku zamietnutá, a tak im v zásade patrí náhrada účelne vynaložených trov konania na podklade ustanovenia § 251 a § 255 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie síce pre rozhodnutie o trovách konania použil ustanovenie § 257 CSP, avšak rozhodol výrokom v znení, že „žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo“, hoci - s ohľadom na jeho odôvodnenie - správny výrok mal znieť tak, že „žalovaným sa nepriznáva náhrada trov konania“. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa súd videl najmä v tom, že daný spor je sporom o dvojité vlastníctvo, pričom ani jedna zo strán sa v tejto situácii neocitla vlastným pričinením, ale pod vplyvom dejinných súvislostí. Takéto posúdenie bolo nutné podrobnejšie špecifikovať, Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie však dospel k záveru, že v danej právnej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania strán sporu neboli splnené predpoklady pre aplikáciu § 257 CSP, lebo výnimočnosť prípadu tu nie je ani v okolnostiach veci a ani na strane žalobcov a žalovaných. V sporoch o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam sa nárok na náhradu trov konania posudzuje v súlade so zásadou úspechu strany v spore aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1, 2 CSP, pričom dejinné súvislosti a prijaté reštitučné zákony rozhodne nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa majúci za následok aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Toto ustanovenie by bolo dôvodné použiť len v prípade skutočnej existencie určitých okolností na strane žalobcov aj žalovaných, napríklad sociálne aspekty. Odvolací súd preto odvolaniu vyhovel a napadnutý výrok o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaným 1/, 6/ a 7/, ktorí podali odvolanie a ktorí boli v spore úspešní, priznal voči žalobcom 1/,2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

51. V odvolacom konaní týkajúcom sa veci samej boli úspešní všetci žalovaní, ktorým v zmysle § 255 ods. 1 CSP patrí náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP rozhodol, že žalovaným 1/ až 9/ priznal voči žalobcom 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

52. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).